

povídá za své činy, a že je rovněž nerozhodno, zda třídní lhůta ku přípravě obhajoby jeví se v tom kterém případě vzhledem ke zvláštním okolnostem nebo osobním poměrům obžalovaného dostatečnou čili nic. Tím, že v souzeném případě byla obsílka obžalované doručena k vlastním rukám, a to tak, že byla zachována zákonem předepsaná třídní lhůta ku přípravě obhajoby, bylo tedy plně vyhověno shora uvedeným přísně formálním předpisům a namítá-li stížnost přes to zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. pro jejich porušení, činí tak zřejmě neprávem.

Čís. 5525.

Vydáním obsílky vyšetřujícím soudcem jakož i rozkazu zatýkacího radní komorou přerušuje se promlčení trestných činů; běh jeho mohl by započítí jen tehdy, kdyby řízení proti obžalovanému zavedené skončilo pravoplatným osvobozujícím rozsudkem, jemuž nutno postavití na roveň též zastavení trestního řízení podle §§ 90, 109 tr. ř., nikoli však pouhé přerušení řízení podle § 412 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. února 1936, Zm I 162/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 25. listopadu 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku podle § 85, lit. b), tr. z. a přestupkem podle § 333 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Jak ze spisů vychází a nalézací soud v rozsudku správně zdůraznil, byl obžalovaný hned po spáchání činů (1./1. 1930) za vinu mu kladebných četnictvem o těchto deliktech vyslechnut. K návrhu státního zastupitelství na zavedení vyhledávání proti obžalovanému nařídil pak vyšetřující soudce jeho obeslání, a to, když obžalovaný prvému předvolání nevyhověl, opětne, obeslání to však nemohlo býti obžalovanému doručeno, poněvadž za tím byl odjel do Francie. Proto vydala radní komora k návrhu státního zastupitelství pravoplatným usnesením ze dne 14. února 1930 proti obžalovanému podle § 416 tr. ř. zatykač. Těmito soudními úkony bylo promlčení trestných činů přerušeno (§§ 227, 531 tr. z.) a běh jeho mohl započítí znovu jen tehdy, kdyby bylo řízení proti obžalovanému zavedené skončilo pravoplatným osvobozujícím rozsudkem, jemuž nutno arci postavití na roveň též zastavení trestního řízení podle § 90 a 109 tr. z. (rozh. 2982, 3951 Sb. n. s.), nikoli však též pouhé přerušení řízení podle § 412 tr. ř., jak tomu bylo i v souzeném případě (viz rozh. víd. n. s. č. 3509 a komentář Altmann-Jakob I., str. 663). Tomu-li tak; nezáleží na tom, zda obžalovaný splnil veškeré předpoklady, za nichž jediné podle § 229, pokud se týče § 531 tr. z. obžalovanému prospívá promlčení; pokud proto zmatečnou stížnost, napadajíc s hlediska č. 9 b) § 281 tr. ř. výrok nalézacího soudu, že promlčení nenastalo, dovozuje, že obža-

lovaný neopustil Československou republiku v úmyslu, aby se vyhnul trestu, že náhrada škody není při zločinu podle § 85 b) tr. z. podmínkou promlčení a že obžalovaný mimo to škodu nahradil, byť i teprve po vynešení napadeného rozsudku, jsou veškeré tyto vývody bezpředmětné a netřeba se jimi obírat.

Čís. 5526.

Otázku, či orgán vrchnosti bol oprávnený previesť určitý služebný úkon, treba riešiť len s hľadiska formálneho oprávnenia orgánu k takému úkonu a netreba skúmať, či boli aj materiálne predpoklady jeho prevedenia; táto otázka môže byť riešená len vo zvláštnom pokračovaní následkom opravného prostriedku oprávnenej strany proti pokračovaniu úradného orgánu.

Ide o upotrebenie zbrane cieľom zmarenia úradného úkonu, šľahol-li pachateľ bičom do koní, ktorých držal úradný orgán za opraty, takže kone sa daly do cvalu a úradný orgán bol týmto násilím ohrozený na zdraví.

(Rozh. zo dňa 21. februára 1936, Zm IV 365/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti K. B., obžalovanému zo zločinu násilia proti orgánu vrchnosti, zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y :

Dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 9 tr. p. bol neprávom uplatňovaný pre zamietnutie obhajcovho návrhu na vypočutie svedka M. B. o tom, že obchod a tovar vo V. je vlastníctvom tohoto svedka a že obžalovaný tento obchod vedie len v jeho mene. Odvolací súd správne uviedol, že ide o okolnosti nepodstatné pre rozhodnutie tejto veci.

Otázku, či orgán vrchnosti bol oprávnený previesť dotýčný služebný úkon, treba riešiť len s hľadiska formálneho oprávnenia orgánu k takému úkonu a netreba skúmať, či boli aj materiálne predpoklady prevedenia takého úkonu, lebo táto poslednejšia otázka môže byť riešená len vo zvláštnom pokračovaní následkom opravného prostriedku oprávnenej strany proti pokračovaniu úradného orgánu. Že berný exekútor bol v tomto prípade oprávnený previesť exekúciu proti obžalovanému, plyní zo zistenia, že berný exekútor obdržal takýto príkaz od berného úradu.

Podľa predpisov, platných pre vykonanie exekúcie cieľom vymoženia daňových nedoplatkov, majú byť u dlžníka zabavené tie veci, ktoré on má, t. j., ktoré sú v dobe zabavovania v jeho skutočnom držaní. Otázku, či takéto predmety sú vlastníctvom dlžníka, či azda tretej osoby, nemá riešiť berný vykonávateľ, ale po prípade súd na žalobu oprávnenej osoby. Ponevác berný vykonávateľ chcel v tomto prípade zabaviť veci, ktoré obžalovaný u seba mal, bol jeho úkon po práve.